

AUREL DUMITRAȘCU

CARNETE MARO

Iulie – Octombrie 1976

BORCA, 21 iulie 1976

MIERCURI

FOAME

Privesc de mai multe minute, de o oră cred doi puști, țigani, care stau în fața vitrinei de la „Autoservire“. E trecut de ora 15. Cei doi citesc la infinit etichetele de pe alimentele care rânjesc din spatele sticlei. Se întind. Își vorbesc. Desigur, nu aud ce vorbesc. Aș vrea mult.

Poate că stomacurile lor suferă.

Mă gândesc că le e foame și, stând acolo, în fața vitrinei, își potolesc stomacul citind prețurile de pe etichete. Etichete pe care nu le vor atinge poate că niciodată. Bani sunt o himeră cred, iar stomacul o realitate neiertătoare pentru ei. Bate vânt peste dorințele celor doi copii de țigan. Îți bagă mâinile în buzunare, continuându-și contemplarea. Unul se uită la vitrina alăturată. Sunt câteva instrumente muzicale acolo. Renunță repede. Se îndreaptă tot spre cealaltă vitrină. E mai promițătoare pentru ei. Dar absurdă în același timp. Miroase a floare de tei. Ce ocupație și la acești puști!! Părinții lor cerșesc pe undeva. Sau dorm. Sau fac dragoste cu țigănci vecine. Ei privesc lumea. Încearcă s-o cunoască pentru a ști ce să cerșească. Dar acești țigani, deși nespălați, îmi par frumoși. Frumoși pentru că nu știu ce e luxul. Pentru că nu au bani. E minunat să n-ai bani. Dar să fii căprioară printre ferigi sau porumbel, nu un om din Neanderthal. Ciomagul e inacceptabil. E nepotrivit azi. Dar primitivii aveau elefanți pe măsura lor. E soare pe aripile acestei zile cu zăpușeală. Țigani aceia au plecat. Veniseră și două țigănci mici. Poate s-au dus să facă dragoste! Când ești sătul faci mai plăcut dragoste. E o afirmație. Nu definitivă. Se pot aduce contraziceri și completări.

Pe drum nu trec automobilele fără șoferi. Oare de ce trebuie și o piuliță numită om când există patru roți?!

E complicată viața de azi. Ca și stomacurile puștilor. Țigani aceia. E nădușeală. Am să mai tac.

BORCA, 21 iulie 1976

INDICATOARELE

La intersecții sunt plăci indicatoare. Turiști, nou veniții, se opresc și citesc. Nu știu dacă toți cunosc alfabetul. Poate că n-ar trebui atâtea indicatoare. Se uită prea ușor. Am oroare de cifre. De aceea pe acele plăcuțe sunt trecute distanțe. Oamenii sunt obosiți de bucurie, de plimbări. Alții sunt prea curioși. Să admitem că știu la ce capăt vor ajunge. Dar tot se uită la indicatoare. Vor să-și dozeze ambiția de a ajunge la capăt. Unii poartă bobine cu ață cu ei. Între localități diferite întind aceste ațe. Sunt mulțumiți de exactitatea măsurătorilor. Dar apoi vine deziluzia. Își dau seama că nu au măsurat ațele. Cu atât mai puțin, nu știu câtă memorie au. Trăiesc câte o viață, alții câte două, având un singur ideal. Să gradeze toate ațele din lume. Folosesc o ață mai tare. Vor să le-o lase copiilor drept moștenire. Nimeni nu-i spânzură de indicatoare. Dar eu (am spus „eu”) aș vrea ca cineva să se joace cu toate aceste indicatoare. Să le pună aiurea. Și îndrăgostiții de indicatoare să se lovească unul de altul. Și din deruta lor să se nască copii care detestă indicatoarele iubind băncile și apele cu pești grași.

Piatra-Neamț, 22 iulie 1976

O DOAMNĂ

La un depozit de mărfuri, (galanterie parcă), am văzut o doamnă de 35 de ani, aproximativ 35 de ani, care m-a privit insistent când am apărut. Era frumoasă. Da, o doamnă frumoasă. Dar o frumusețe blândă. Am privit-o mai mult. Și ea făcea la fel cu în mine. Îmi scăpa câte un zâmbet. Nici ea nu și-l putea reține. Mi-ar fi plăcut să fac dragoste cu ea. Oare sunt de condamnat pentru acest gând?! Nu mai știu nici eu ce-i cu mine des!! Ce va zice Viorica dacă-mi va citi într-o zi toate gândurile și tot ce-am făcut?? Cred că-mi va citi jurnalele. Dar aș vrea să nu mă iubească mai puțin. Aș vrea mult. Rămân stabil în sentimente dar tot ce e frumos mă entuziasmează. Și cum să stau cu mâinile încrucișate?! Degetele doamnei de azi poate ar vrea să mă atingă. Cine știe cine-i încălzește blândețea?! Ce fel de copii a fi având?! Eu sunt un trecător efemer pe lângă insistența privirilor ei de cămilă sahariană. Aș minți dac-aș spune că nu aș vrea să-i fiu fântână măcar pentru o zi. Așteptând afară mașina, vântul îmi umplea părul cu o răcoare ce mă trimite cu gândurile la izvoarele reci în care Diana își umezește buzele roșii de viață.

Piatra-Neamț, 22 iulie 1986

Și Camus m-a schimbat. Și ploile m-au schimbat. Și dragostea m-a schimbat. Din copilul acela căruia i se spunea „răule“ în loc de Aurel (sau măcar Aiurel), a crescut un tei care n-are flori rele. Are flori nebune dar rele nu. Nebunia e una din frumusețile omenirii. Extremitățile nebuniei sunt insuportabile. De aceea bărcile își mențin echilibrul pe apă, printre spume și dopuri de plută rătăcite. Bărcile mențin echilibrul nebuniei. Peștii râd des dar rânjetul lor e plin de foame.

Îmi trăiesc clipele. Camus m-a învățat un lucru minunat. A-ți trai clipa înseamnă a trăi cu adevărat. Uneori sunt înfometat de sex. Dar nu-l am. Rămân în contemplare și lumea îmi pare mai frumoasă. Doamna aceea de azi trece cântând ceva de Demis Roussos. Rochia-i transparentă trădează liniile unor picioare frumoase.

Vântul bate și gemenii pământului se alăptează. Doamna aceea e printre mărfuri și poate se gândește la mine. Poate că merit. Nu-s un stricat. Dar există mult dor în mine. Și setea e o realitate ce mă înconjoară des. Lângă o apă un cal rupe flori albastre și plânge peste liniștea broaștelor senile. Ulii nu se văd. Doamnele știu să pășească ademenitor. Cine spune că viața e urâtă?!

Borsec, 24 iulie 1986

BORSEC

La 3³⁰ ceasul sună. Mama se trezea pentru a mă trezi pe nimeni. Azi, la Borsec, după apă minerală. E încă noapte, apoi inundă pământul zorile. Mașina aleargă. Tăcem toți ca niște rate mute. E rece. N-am mai fost la Borsec. La 5 și ceva eram acolo. Vile. Brazi. Oameni matinali. Răcoare. Merg cu Recolta pe străzi. Privim. Râdem. Pășim. Vreau să le trimit vederi celor dragi și de aici. Sper să am timp să fac asta.

Vreau mult să-i trimit Vioricăi gânduri de aici. Azi m-am gândit mult la ea. Cred că mi-e dor de ea. Mereu mi-e dor de ea.

Cineva spune că azi vor da apă minerală numai în cutii de carton. E dificil.

Pentru că o cutie de carton costă 10 lei dar acest gen de cutii nu sunt primite de niciun depozit de ambalaje. Ca dracu'.

O altă neînțelegere între dare și primire, o altă nepotrivire a firii lucrurilor. De ce?!

Firme maghiare lângă cele românești.

Cei din jur vorbesc maghiara. Cred că pentru că-s maghiari... Ce logică și la mine !!!

Cafenea. Fum de țigară. Maghiari gălăgioși. Nu înțeleg ce spun. Ce trist e să fii printre oameni ce comunică lucruri pe care nu le poți înțelege!! Ce trist!! Cum de nu-și iubesc unii patria?!!

Când voi fi căsătorit voi veni odată să-mi petrec aici concediul, cu Viorica. E mult verde aici. Verde ce mă odihnește. Cu Viorica apa ar fi și mai bună iar cei ce se odihnesc în această stațiune mi-ar părea mai frumoși. Vila 50. Apoi 51. Văd și 67. Sunt multe. O să facem dragoste ca nebunii într-o vilă. Cu ea voi fi un tânăr veșnic.

O să-i par frumos și bun mereu, altfel nu pot să-nțeleg de ce sărutul ei mă ajunge pe orice cărare și e atât de bun, of!!!...

Desigur, să văd multe lucruri, să scriu despre ele, dar să scriu în așa fel încât și cel care citește să aibă impresia nu numai că vede ce-am văzut eu, dar la vederea respectivelor lucruri simte la fel.

Bicaz, 28 iulie 1976

O PISICĂ

Mașina alerga desfrânată. Mă dureau ochii și oamenii trezeau mai mult sau mai puțin grăbiți.

O pisică traversă în fugă strada. Inima îmi tresări neîndurătoare. M-am gândit ce e un atac de cord. Dar gândurile mele erau la inconștiența acelei pisici. Sunt și altele ca ea. Și oare de ce simt ele nevoia să traverseze tocmai când mai sunt 3 – 4 metri până să aibă mormânt? De ce nu fac dragoste prin bălării, de ce să traverseze?!

A murit cândva o pisică așa. Posibil să fi fost motan. Nu sunt doctor veterinar. Asta din obișnuință.

Sângele acelei pisici era roșu închis. Bătea spre brun. Brun Van Dyck. Un pițigoi și-a vopsit piciorușele acolo. O apă se tulbură în ziua aceea. Deasupra ei un zbor era mai puțin sincer.

Cețurile de pe Kilimanjaro nu sunt mai reci decât sentimentul fricii. Azi o pisică putea să moară. Mie-mi era somn ca unei maimuțe puturoase. Peste munți roua își împrăștia cântatul cocoșilor. Mamele bune își alăptau pruncii iar un pod simțea în coaste un val în plus. În apă înota un nou venit, un pește mare și gras. O pisică trăia în continuare.

FABRICĂ, 7 oct. 1976

- Să-mi notez totul, să scriu tot ce-mi trece prin cap, ce mă revoltă.
- Să combat orice deschis făcând filozofie, realist;
- Să visez mereu dar să revin asupra viselor;
- Să aleg lupta, cum a făcut Camus, să nu lăncezesc;
- Să scriu meditând, nu numai sub imperiul inspirației de moment.

SĂ MUNCESC, SĂ REVIZUIESC.

- Să-mi notez totul mereu, să sugerez mereu răspunzând totul totuși.
- Pe stradă, oriunde, să-mi notez tot ce văd, ce simt, ce cred despre fiecare lucru.
- Să citesc mereu, la fabrică, câte ceva.
- Să nu mă descurajez, indiferent de primele rezultate.
- Să spun totul cu fraza mea, cum văd eu, nu după alții. Ei doar să-mi îmbogățească viziunea artistică.

FABRICĂ, 7 oct. 1976

– Mulți au fost și sunt în stare să renunțe la orice, inclusiv la iubire pentru opera lor. Asistăm la o dezumanizare. Un ideal nu trebuie să fie un drum pe care putem răni.

Eu prefer să renunț la operă dar nu la Viorica.

Dragostea rămâne simțul fundamental al existenței. Am tupeul să nu accept contraziceri. Cel puțin în prezența mea.

Eu unul nu accept că o operă e neapărat mai valoroasă decât un om, chiar dacă opera poate fi eternă și omul e efemer prin „lege“!

Cel mai bine e să păstrăm un echilibru. Să nu renunțăm nici la dragoste dar nici la creație. Pentru mine aceste noțiuni se întrepătrund într-un anumit punct.

Aș renunța la operă pentru că eu iubesc mai mult pe cei din jur decât pe mine. Opera îmi (mi-ar) aparține. Viorica e exponentul principal al celor din jur pe care-i iubesc.

EMPIRIC =

APRIORIC —

– Pentru mine toate păsările cântă. Aceasta pentru că orice zbor e un cânt al Universului. Desprinderea de Pământ e o atingere a sublimului. Dați-mi aripi și n-o să mai stau în casă! Și totuși vă mai rog un lucru: să nu trageți niciodată cu pușca.

– Dorința lacrimii de a fi o apă nu e întotdeauna împlinire.

9 oct. 1976

Fabrica de Piele Sintetică

– E drept: – a fi sensibil, a scrie ceva aparte, a simți aparte nu trebuie să mă ducă la o scriere superficială. Sensibilitatea rămâne. „Lucrul“ văzut, simțit, poate fi înfrumusețat prin concentrare, prin revenire. Sensibilitatea nu dispare. Avem de a face cu suprapunerea peste sensibilitate a muncii. Și munca, indiscutabil, dă valoarea. Michelangelo e cel mai fidel exemplu. Trebuie să-i privesc opera și să rămân mut. Muțenie ce mă va obliga mereu să muncesc iar rezultatul muncii mele să fie durabil, deci valoros. Steril nu pot fi. Aceasta pentru că nu-s steril nici în sentimente. Trebuie să adaug ceva totuși: va trebui să înțeleg ce-nseamnă a fi un ambițios. Dar un ambițios bun. Altfel nu accept ambiția, deși am foarte multă nevoie și de ea.

Pentru un singur verb: A IZBUTI.

9 oct. 1976

Fabrica de Piele Sintetică

SLAVĂ IERBII

– Trebuie să-mi respect condiția. Și să plec mereu. Pe fiecare drum voi găsi ceva nou. Nou care, trecut prin filtrul sensibilității mele, va ajunge la o altă interpretare în care originalitatea nu va izbi, nu va fi orgolioasă. Ea va încălzi sufletele. Trebuie să cred că fiecare inimă are și rațiune. Respectul meu pentru ritmul unei inimi e imens. Totuși, în ciuda dragostei mele pentru ritm, nu port ceas. Subjugat de forme și alte neajunsuri am totuși șansa de a fi un fericit. De ce fericit?! Pentru că am cărți.

Ce se poate compara cu o carte?! Desigur, numai dragostea, sufletul abundând de bunătate al unui OM. La mine domină sentimentul. Încerc însă să nu fiu necontrolat. Unora le-ar părea superficialitate și nu e deloc cinstit să minți nevinovații. În acest caz n-avem dreptul să spunem „voluntar“ sau „involuntar“. Orice om nevinovat e frumos. A fi nevinovat nu înseamnă a fi prost. Acest ultim cuvânt nu caracterizează decât ignoranța. Eu n-o caut. Dacă-mi taie calea mă dezgust și atunci, mereu, întorc capul spre iarbă. Verde sau îngălbenită de toamnă iarba îmi

pare o mantie care slujește fericit frumusețea Terrei. A cosi iarba nu înseamnă a fi criminal. Nu e vorba decât de o recunoaștere a rodului și o salvare de la asfixiere. Sisif simțea greul dar destinul lui era implacabil. Iarba e prea candidă pentru a fi un Sisif. Ea e un bun. Un bun ce trebuie nu numai iubit cât, mai ales, apărat.

Aș vrea să văd omul care a văzut sânge de iarba. Orice inexistența unui astfel de sânge nu înseamnă că iarba e un simbol al blândeții, al purității, al eternității în ultimă instanță.

Eu nu urăsc vacile care pasc iarba. Fiecare vacă e un motiv al Terrei. Nu putem exclude motivele necesare. Copiii au nevoie de lapte. Iarba e un copil ce dă mult și nu cere nimic oamenilor. Să o spunem în cor: Slavă ierbii! Și să adorăm ploaia.

– Să-l citesc pe Geo Bogza

9 oct. 1976

Fabrica de Piele

– Da, poate-nțeleg că sunt sensibil, poate-o simt. Dar trebuie să fiu și valoros, să-mi dau seama că nu e drept să mă-nchid, că sunt prea bun, și iubesc prea mult oamenii pentru a accepta un turn de fildeș. Opera mea trebuie să le-o dau și lor. Și mai ales trebuie să le-o ofer ca pe o pâine caldă, bună, așteptată.

București, 9 oct. 1976

Fabrica de Piele Sintetică

– Pentru orice tânăr o încurajare înseamnă mult, mai ales pentru un tânăr care e talentat, pentru care poezia (nu succesul) înseamnă existență pur și simplu.

Important e ca poeții consacrați, care răspund la „Poșta redacției“ prin diferite reviste literare, să sesizeze cine e sau nu sensibil. Consider însă că-n poezie sensibilitatea primează. Nu trebuie acceptați însă cei care fac greșeli de ortografie.

– Dacă atunci când scriu revista de sub foaia de hârtie pe care scriu reprezintă mai știu eu ce, dacă are oameni, chipuri, culori ce mă deranjează, trebuie să caut ceva cât mai puțin țipător, ceva care să nu mă obosească, să nu mă sâcâie. Dacă mă sâcâie trebuie s-o schimb. Altfel nu pot continua să scriu.

– De obicei toamna se moare dar cred că nu e o moarte necesară. Trebuie să credem în retrezire mereu, chiar dacă pleoapa toamnei e de plumb.

11 oct. 1986,

Fabrica de Piele Sintetică

- Ca să scriu trebuie să fiu ori prea trist ori prea fericit. Dacă e o stare de mijloc scriu prost sau nu scriu deloc.
- A respecta, iată adevărata probă a existenței rațiunii.
- A interzice zborul înseamnă a nu iubi libertatea.
- O bucată de celofan poate fi văzută, sfâșiată, dar niciodată sub formă de țândări. Asistăm la o respectare a condiției. Condiția de celofan.
- Lebedele nu mor niciodată. Ele-s făcute din petalele cireșilor. Sufletul lor e sufletul purității. Eu am văzut numai lebede albe.
- A iubi pacea nu înseamnă a o contempla ci a da foc ierburilor otrăvite pentru salvarea pădurii cinstite.
- Am fost mereu ca doi iubiți, ca doi frați și mai des ca o deltă sinceră.
- Mediul toxic de la fabrică are o putere uluitoare de a-mi înflori imaginația pe o pantă lipsită de frumusețe. Sfidând plăcerea mirosul de D.M.F. mă face să-mi închipui un infern. Acolo oamenii nu sunt. Fiecare e metamorfozat. Poliuretanal mă ajută să văd gândaci, păianjeni, șopârle. Dar ies afară pentru a vedea cerul. Aceasta pentru a spune: „Și Infernul se termină undeva, cu condiția să existe!“
- Durerile nu se alungă prin lacrimi. Plânsul e un robinet uitat deschis atunci când avem de-a face cu un cutremur de gradul 5-6 pe scara Richter. Durerile sunt alungate cântând oamenii. Singurătatea duce durerile la renunțare. Moartea e foarte aproape atunci și nu garantez că există mâini ce se pot întinde binevoitoare. Unde sunt lupi mulți sunt și cerbi dar foarte puțini oameni.

Bicaz

1) Vitrina cu portrete – 8.

2) Culegere de fraze analizate sintactic.

– Să-i scriu lui Recolța pentru a-mi spune ce-i cu acea Anișoara de la depozitul de ambalaje.

– Virginia Rogin.

– Lelia Cireș.

20 oct. 1976

Fabrica de Piele Sintetică,

Ora 6 dimineața

– Un om sensibil este un fir de iarbă. Fără a fi pietre, cei insensibili seamănă ușor violența. Atunci fluturii, cireșii, lebedele și îndrăgostiții închid ochii și zboară spre armonie.

A un suporta violența înseamnă a fi OM. De ce să nu credem că o lebădă e un OM, că un cireș e un OM?!

Tulburații, demenții nu-s instigatori. Ei sunt dezechilibrați.

Trebuie să recunoaștem că nu orice dezechilibrare duce la prăbușire.

Fără a fi o pasăre Phoenix, un nebun poate să-și revină. O brută conștientă niciodată însă.

– Frumoși pentru că mereu comunică foarte multe, nebunii îmi par niște orhidee. Pentru că știu să și încânte dar și să otrăvească. Dacă un dement trece peste o punte singur, dacă e soare și apa e limpede ca și cerul, atunci acel nebun va cânta sigur. Nu garantez că toți cei perfect sănătoși, care ar trece în același condiții o punte, ar cânta.

Și mă întreb: cine poate spune că zborul nu e un cântec?!

Nebunii săraci sunt totuși nebunii cei mai frumoși. La aceștia va exista mereu un spirit directiv.

La cei bogați va fi mereu sete și lânzezeală.

Doctorii psihiatri ar trebui să fie și scriitori. Spun aceasta pentru că eu consider că a înțelege un nebun înseamnă a fi conștient că există oameni normali. Numai examinând abisurile putem găsi drumul bun, drumul nou, culmile.

Cine-mi poate spune că ușurința înseamnă reușită?!

Poate numai cerbii, ei, nevinovații frumoși ai pădurii. De ce tocmai ei?! Pentru că cerbii nu-s nici nebuni nici normali. Ei sunt senini. Și seninul nu e altceva decât puritate.

– Singura tragedie a lui Gregor Samsa a lui Kafka e că nu are creion și hârtie să scrie; iată ce văd eu în drama lui. Gândac, om, creația contează.

~~Gregor a fi trebuit să redevină om pentru a-și scrie metamorfoza.~~

– Să pleci înspre o privire ce coboară dintr-un curcubeu.

București, 20 oct. 1976,

Fabrica de Piele Sintetică

– Rebel din naștere, stomacul va fi mereu un motiv. Omul, plin de griji, îl uită des. Doar cei care scriu îl uită cu adevărat. Cuvântul rămâne o femeie goală. Nuditatea cuvântului derivă din seninătatea sufletului. Limba trebuie considerată o punte. Dar o punte necesară.

Ca să nu ne gândim la cutremur e necesar să strănutăm. Absurd și involuntar totodată strănutul poate părea o idee ce și-a luat zborul. Imaginația, departe de a fi mama strănutului îmi apare ca o zeiță a concubinajului. Prin ea trăiești cu oricine, te apropii de oricine. Realitatea, dureroasă pentru că e omenească, reduce des șipotele imaginației dar nu din dorința de involuție. Nu tot ce e imaginat poate fi real, deși o bună parte se adevărește! Desigur, imaginația e o realitate. Dar ce fericiți am fi dacă imaginația ar fi complet atrofiată când e vorba de ură, de războaie. Neputându-și închipui cum să reacționeze pentru a învinge, spiritele războinice s-ar apuca să sfarme pietre și trebuie să recunoaștem că acele pietre sfărâmate ar folosi la ceva spre deosebire de inutilul, ferocele, crudul sânge, care n-ar putea fi folosit nici măcar de pictorii care adoră roșul.

20 oct. 1976 – NOAPTEA

Fabrica de Piele Sintetică

– Există momente când, fără a dori să fii trist, asiești totuși la o „inundație de tristețe“, involuntară, rece, înțeleasă dar nu suportabilă tocmai ușor. Numai înțelegând poți să ai dureri, să plângi. O piatră nu va plânge niciodată, durerile fiind ceva inexistent la ele oricât de departe am merge cu imaginația. În seara aceasta miroase a poliuretan dar nu din acest motiv sunt trist. Totul îmi pare absurd pe lângă durerea din sufletul Angelei. „Tata e bolnav. E în comă“ mi-a spus cu o simplitate zdrobitoare. Chipul ei, vesel de obicei, era trist ca o floare ruptă de un ucigaș. Durerea ei m-a zdruncinat profund. Plâng în mine de obicei. Nu mă leagă, practic, nimic de această Angela. Și totuși sufeream alături de ea, înconjurat de egoismul unora din jur, de lipsa de sentimentalism a instalațiilor pe care lucram. O știam numai veselă. Îmi zâmbea și știam că viața e plină de oameni frumoși. Nu voiam și nu așteptam durere pe chipul ei. În seara aceasta asistam însă la o metamorfoză parcă. Veselia se schimbase într-un zâmbet amar, o durere pe care ochiul meu nu numai că o vedea dar o simțea chiar.

Voiam să fac ceva pentru dânsa. Am mângâiat-o și i-am vorbit blând. Zgomotul din jur îmi părea o cascadă lipsită de omenie. Acest zgomot îmi dădea senzația că durerile se închid și mai mult în Angela, că ele nu pot pleca lăsând în sufletul ei bucuria, sentimentul care-i face pe oameni să muncească și să cânte în același timp. Angela vorbește pornografic des, deci neplăcut. În seara aceasta uitasem aceste lucruri privind o față frumoasă și tristă. Voiam să fac ceva pentru ea deși tristețea era un nedorit fluture cuibărit în sufletul ei nevinovat.

București, 21 oct. 1976

– În fabrică există, în cadrul instalațiilor, și niște cuptoare în care e căldură și după ce instalația nu mai funcționează. Curate, ele sunt deseori un loc unde dormim întinși pe bucăți de piele sintetică pe care le luăm din teancurile din apropiere.

În seara aceasta (n.m., azi 21 oct. 1976) maestrul Stan a venit și ne-a spus:

– Fiți atenți! De acum, când mai dormiți pe unde dormiți, nu mai lăsați bucăți de piele aruncate, duceți-le la loc, de unde le-ați luat. Să dormiți, ar fi absurd să nu vă las să dormiți!

Cuvintele lui mi-au plăcut mult pentru că eu credeam că va zice ca, de azi, să nu ne mai prindă dormind. Dar mi-a plăcut în special cuvântul „absurd“. Emancipat și lipsit de substanță, acest cuvânt rămâne să caracterizeze deseori totul. A fi absurd să nu fii lăsat să dormi e ca și cum ai spune că „nu e omenesc să mănânci frunze când avem pâine“. Somnul din noi se bucură la auzul acelor cuvinte. Și totuși s-o recunoaștem: e absolut nedrept să vii la serviciu și să dormi, să nu muncești. Oricum, nu muncitorii sunt de vină. De obicei șefii. Nesocotind ce e mai bun și bine, mulți șefi se complac în a fi șefi, doar șefi.

Mi-am zis:

– „Aveam nevoie de această bucurie, această recunoaștere pentru a-mi potoli foamea dar asta nu-mi dă încă dreptul la zbor. Trebuie să merg pe pământ, cu ambele picioare. Numai atunci când voi înțelege valoarea – sufletul – cerului să mă gândesc la zbor.“

– Oamenii stau pe scaune ca pe niște cai dar nu le adoră, sau cel puțin nu se gândesc la ele. Sclavi involuntari, lipsiți de suflet, scaunele își trăiesc drama fără a se revolta. Lumea, nepăsătoare se uită la T.V. în timp ce ele, scaunele din lemn, din plastic, tapisate sau nu, sunt obligate să suporte propria lor ignoranță.

„OM AL ZILEI“ –

SCRIINDU-I LUI ADRIAN PĂUNESCU

– Am trăit în Botoșani clipele acelea de sublim. Mi-am permis chiar să-mi exprim admirația în câteva bilețele pe care le citeați, zâmbind, cu Tudor Gheorghe și apoi spuneți sălii lucruri frumoase.

Ascultându-vă aș fi vrut să știu și eu să cânt, să bucur și eu sufletele oamenilor cum o faceți voi.

Dar tata n-a avut bani cât mai trăia să-mi ia un instrument. De aceea am înțeles mai bine muzica scriind. Poemele mele sunt o muzică a sufletului meu.

Sunt așa mic încât nu știu niciodată cărei păsări să-i spun întâi „bună ziua!”

Vă trimit dumneavoastră „muzica proprie“, poate veți fi o pasăre care, înțelegându-mă, îmi va spune: „Bine ai venit!”

Aici e cinstit și frumos.

București, 22 oct. 1976

– Într-o zi mă oprisem în spatele unei femei așteptând să beau apă de la un robinet.

Sesizând că mai e cineva în spatele ei s-a întors și, foarte curios, m-a invitat să beau eu întâi. Desigur că nu vroiam, rugând-o să bea dânsa întâi. Insistențelor mele le răspunde: „Vai, dar cum să beau înaintea unui bărbat!”

Era o femeie simplă. Foarte surprins, am băut și am mers gândindu-mă la multe lucruri.

26 oct. 1976

La o librărie de lângă Universitate: intru privind cărțile. Privirea mi se oprește la o bătrână care, foarte secătuită de ani și poate boli, lua cu mișcări automate cărți și se uita la prețuri doar, strângând din ochi, curioasă. Le așeza apoi la loc cu grijă și lua o alta. Operația continua. O priveam și o zâmbeam puțin în colțul gurii. Vânzătoarea sesizase, mă privea.

Să caut aceste cărți:

- „Dialog fără Platon“ de N. Prelipceanu
- ~~Una din „Reporter XX“ de Augustin Sandu¹~~
- „Scriori provinciale“ de Șt. Bănulescu
- ~~„Galeria cu viță sălbatică“ de Constantin Țoiu~~

26 oct. 1976, București

---

¹ Se referă la volumul „Arpegii pentru patru anotimpuri“ publicat în colecția „Reporter XX“ a editurii „Junimea“, Iași, 1976.

— Intru într-o cofetărie pentru a mânca o prăjitură și pentru a bea o citronadă. În fața mea, la rând, o bătrână. O privesc, o ascult, aștept. Roagă vânzătoarea să-i pună în pachet mai multe (3 sau 4) arătându-i pe care. Mă surprinde atenția cu care se uită și-i spune pe care să i le aleagă.

Cere să i le arate mai de aproape după ce sunt într-o hârtie ce trebuie îndoită pentru a acoperi cele 3 – 4 prăjituri. Vânzătoarea coboară ochii, ambalând prăjiturile solicitate. Eu întorsesem capul în altă parte. Surpriză: bătrâna plecase după ce, cu o insistență surprinzătoare, le alesese însoțită de răbdarea vânzătoarei.

ZBORUL

Trebuie să mă gândesc nu numai să visez.

Pentru a înțelege cerul (a iubi) nu trebuie neapărat să visezi. Important e să știi să fii pasăre, să ai aripi deci.

Zborul nu e o mamă, e un gând care metamorfozează păsările, făcându-le să plutească. Întotdeauna zborul va fi armonie.

– Să-mi clarific ce-i cu **existențialismul** și reprezentanții lui – Jaspers, Kierkegaard.

27 oct. 1976

– „Lebăda neagră“ – titlu poezie

L. N. – Trece printre nuferi ca o noapte.

27.oct. 1986

O iubesc mult pe Ana Blandiana.

Voi aduna tot ce scrie, ce spune, o voi „studia“ și o voi căuta cu tot sufletul meu. Citesc în „Convorbiri literare“ nr. 10 / 1976 proza ei „Mirosul de cărți“. Ce mult îmi place!! Și o parafrazez spunând: „Eu scriu (Ana, cum scriu??), tu scrii (minunat), el (ea) scrie (ce scrie!).“

Te iubesc Ana! Asta o știu.

27 oct. 1976, București

Toți cei care vorbesc urât sunt coborâți din copac cu o zi în urmă. Mă surprinde că într-o zi au învățat să și vorbească. Azi, în mașină, tineri (n-o să mai spun că tinerii sunt frumoși fără excepție) vorbeau urât. Doream sincer ca mașina să explodeze, să se deschidă o trapă, să se prăbușească și, peste toate, aș fi vrut mult ca bucățile de carne ale mele să nu se rostogolească atingându-se de ale acelor tineri needucați.